

CONTRÀRIAMENT A LA CREENÇA POPULAR, ELS LUDDITES NO EREN ANTITECNOLOGIA. MÉS AVIAT, EREN HÀBILS AMB LES TECNOLOGIES. EL SEU ARGUMENT NO ERA AMB LA TECNOLOGIA PER SE, SINÓ AMB LA DEGRADACIÓ DE LES CONDICIONS DE TREBALL I DE VIDA.

- SI
 - NO
 - POTSER
 - NO HO SÉ
-

- Una majoria (65%) no sabíeu que, contràriament a la creença popular, els luddites no eren antitecnologia. Més aviat, eren hàbils amb les tecnologies i el seu argument no era amb la tecnologia per se, sinó amb la degradació de les condicions de treball i de vida.
- El moviment luddita va sorgir a Anglaterra a principis del 1800, en un moment on la pròspera indústria tèxtil que depenia d'una mà d'obra qualificada va veure en els molins de vapor una forma d'augmentar molt ràpidament la producció de draps i peces de roba amb cotó i llana.
- El terme luddita prové de Ned Ludd, també conegut com a capità, general o rei Ludd. Malgrat aquesta persona fou una ficció inventada (a partir d'un incident en una fàbrica d'un jove aprenent de nom Ludd i el seu superior), els luddites van convertir-lo en el seu líder simbòlic.
- Els luddites, que eren treballadors artesans, no tenien un problema amb les màquines sinó amb els fabricants de productes tèxtils que les utilitzaven per produir d'una manera menys artesanal que ells veien com a fraudulenta i enganyosa i, a més, a través d'una explotació laboral.

- De fet, la seva primera reivindicació fou que les màquines fessin productes d'alta qualitat i, després, que aquestes fossin gestionades per treballadors que havien passat per un aprenentatge de l'ofici per garantir la qualitat i el cobrament d'uns salaris dignes.
- Si bé aquestes eren les seves úniques reivindicacions al principi, a mesura que la Revolució Industrial va agafar impuls, un nombre creixent de treballadors tèxtils va recórrer a altres accions, ja que consideraven que les màquines els robaven la seva única font d'ingressos.
- Com sempre, el context és important per explicar els fets, especialment el context socioeconòmic. Els disturbis luddites van començar en circumstàncies on moltes famílies treballadores britàniques estaven patint pobresa econòmica i un atur generalitzat.
- D'altra banda, la guerra interminable contra la França de Napoleó feia que el menjar fos escàs i cada cop més car a Anglaterra, fins al punt que l'11 de març de 1811, a la ciutat de Nottingham, esclatés una protesta en un centre de fabricació tèxtil que va acabar sent el detonant.
- Però en moltes protestes, els treballadors luddites van trobar una oposició molt ferma i violenta per part de l'exèrcit britànic, que defensava les fàbriques contra uns manifestants que reclamaven més feina i millors sous. Aquí va venir el següent pas: destrossar maquinària tèxtil.
- Els atacs a la maquinària i fàbriques es van estendre al nord d'Anglaterra, des de Loughborough al sud fins a Wakefield al nord. Però les autoritats britàniques, tement un moviment nacional van exercir encara més força i van enviar milers de soldats per defensar fàbriques i màquines.
- Davant d'aquesta situació, el mateix Parlament Britànic va aprovar una mesura per convertir el trencament de màquines en un delicte capital. Però els luddites, amb el suport popular, es van mostrar fermes malgrat ser acusats de diversos crims en judicis massius.
- D'aquí que el moviment luddita i les seves reivindicacions fossin representades durant un temps en la memòria col·lectiva de forma positiva, invocant el bandolerisme astut del propi Robin Hood de Nottinghamshire, que s'adaptava al seu sentit de la justícia social.

- Però amb el temps, la preocupació de nous moviments luddites va portar una nova narrativa igualment efectiva, de treballadors que estaven en contra de les màquines o del progrés. Però, evidentment, és important recordar els motius inicials i la claredat del moviment luddita.
- Segurament, el més rellevant de la protesta luddita és que representa un recordatori de que és possible viure bé amb la tecnologia, però només si ens qüestionem contínuament com modela les nostres vides. I, de fet, ara podem dir que els luddites tenien bona part de raó.
- Els luddites protestaven per un nou sistema de mercat on els artesans ja no feien la seva feina per un preu fix, i no volien aquest nou sistema que implicava determinar quanta feina feien, quant costaven els materials i quants beneficis tindria el propietari de la fàbrica.
- Més endavant, les màquines en què es va basar la Primera Revolució Industrial sí que van destruir llocs de treball d'obrers que van substituir i empobrir, si bé amb el temps es van crear molts nous llocs de treball gràcies a la nova organització de la producció.
- Però va quedar ben palès que, amb el nou sistema de mercat, no tan sols es posaven els diners o la comoditat per sobre d'altres valors humans, sinó que també es perfeccionaven les formes d'explotació laboral i d'extracció unilateral de plusvàlua dels individus.
- Per això, en plena Quarta Revolució Industrial i acompanyada d'una nova substitució, tornem a trobar nous moviments luddites, en part perquè no sabem si la nova pèrdua de llocs de treball es caracteritzarà per nous llocs de treball en un nombre almenys igual als que es perdran.
- Però també perquè, a mesura que la IA continua creixent i expandint-se a diferents camps, alguns moviments luddites reclamen aturar-se a preguntar-nos com estan afectant aquestes tecnologies els llocs de treball i els mitjans de vida de les persones, incloent-hi la de professionals artesans.
- Sens dubte, la realitat actual té paral·lelismes amb la dels luddites de 1800. Per exemple, el creixement de la IA pot donar lloc a un major control d'unes poques grans companyies tecnològiques que poden optar per desplaçar treballadors, reduir salaris i reduir els seus temps de treball.

- I fins aquí per avui.
- Us recomanem les següents lectures sobre el tema.
- [Conniff, R. \(2011\) What the Luddites Really Fought Against](#)
- [Ekin, D. \(2023\) PART II: Neo-luddites and the AI era](#)
- Fi.

